

Гірчить Чорнобиль, крізь роки гірчить...

Оформлення сцени: на заднику вінок та прапор України обгорнутий чорною стрічкою. Цитата « Мій біль – Чорнобиль», над надписом лелеки. На столику горить свічка.

Мета. Мета: осмислити та усвідомити масштаби трагічних подій, розбудити почуття відповідальності перед наступним поколінням, виховувати глибоку повагу до людей, які віддали своє життя в ім'я майбутнього життя людства, розвивати почуття гордості за свій народ, прищеплювати любов до рідного краю. Обладнання: в центрі зали — журнальний столик, на якому знаходяться портрети пожежників, які загинули; живі квіти; свічка пам'яті з чорною стрічкою; виставка книг «Чорнобиль — трава гірка». Звучить «Реквієм».

Епіграф:

Чи знаєш ти, світе, як сиво ридає полин,
Як тяжко, як тужно моєму народу болить!

Хід заходу

I. Вступне слово вчителя

Ми зібралися сьогодні для того, щоб перегорнути сторінку сумної, трагічної події в історії нашої держави, нашого народу – це трагедія на ЧАЕС.

На жаль, просто перегорнути, згадати і... забути не вдасться, тому що події 26 квітня 1986 року занадто свіжі, а наслідки аварії ще довго дивитимуться нам в обличчя заплаканими материнськими очима скалічених дітей і дихатимуть в спину летальним вироком лікарів. Тілесні і душевні рани прямих і непрямих учасників цих подій не дозволяють приспати нашу совість... Дзвони Чорнобиля стукають у наші серця і нагадують сумну статистику захворювань, зумовлених радіацією, яка є нечутна, невидима, тобто неприступна для наших органів чуття, але якби й фіксувалася ними, то людина однаково беззахисна перед нею.

Хроніку цих подій разом з поетичним словом передадуть нам учасники екологічної агітбригади «Чисті серця». Їм слово.

Весна була тепла й квітуча,
І свіжий був вітер її.
І вишні цвіли буйним цвітом
На рідній плодючій землі.
Весна була тепла й квітуча,
Так любо було на душі,
Та тільки біда неминуча
Згубила той цвіт назавжди.

Ведучий. Чорнобиль... Нині це слово знає весь світ. Чорнобиль -? це мука і трагедія, це подвиг і безсилля, це пам'ять, це наш нестерпний біль.

Ведучий. Ранок... Чорний ранок... 26 квітня 1986 року. О 1 годині 23 хвилині 40 секунд, коли всі безтурботно спали, над четвертим реактором Чорнобильської АЕС нічну темряву розірвало полум'я. Мирна, щаслива весна перестала існувати для українського народу.

Ведучий. Не можна про це не казати,
Мовляв, це було вже давно.
Перед очима батько-мати,
І Україна, і Дніпро.

Ведучий. Не можна ні про що мовчати,
Горить тривогою чоло.

Птахи складають гімн весні, Всміхаються до сонця квіти, А пам'ять лине в моторошні дні, Гудуть жорстокі дзвони квітня.

Ведучий . Проблеми Чорнобиля - це біль України. Наш поет-провидець Т. Шевченко писав так. (звучить музика)

Читець 1.Світе тихий, краю милий, моя Україно!

За що тебе сплюндровано,

За що, мамо, гинеш ?

Чи ти рано до схід сонця

Богу не молилась?

Чи ти діточок непевних

Звичаю не вчила?

"Молилась, турбувалась, день і ніч не спала,

Малих діточок доглядала, звичаю навчала".

(Акорди музики збільшуються, а потім стихають і натомість чути дзвін. Під звуки дзвонів виходять учасники. Учні в чорних костюмах піднімаються на сцену і ставлять на стіл та біля нього свічки і також приєднуються до інших учнів. Стихають дзвони і звучить тиха музика)

Читець 2. Чорнобиля гіркий Полин

На серце ліг незримо й тяжко,
І плине над землею дзвін
Із тихим стогоном протяжно.
То дзвонять дзвони не Хатині,
Де слід лишила свій війна,
Це стогнуть землі України,
Де мирний атом не мина.
Він впав смертельною росою
На рай дібров, на зелень трав,
Своєю чорною косою
Провів по розмаїттю барв.
І попелом покрились села,
І згнуло усе живе.
Пропали усмішки веселі,
Замовкло птаство лісове.
Лиш на отруєній землі
Небачена розкрилась квітка –
Про допомогу крик німий,
Між попелом остання іскра.

Читець 3.

Чи буде квітень, як завжди,
Дарунком весняної здоби,
Чи власним іменем біди
Ми назвемо його «Чорнобиль»?
Чи, може, викинем його
З календарів своїх, допоки
Нас темний грітиме вогонь
Ще не відкритих ізотопів?

Сумління мисль не має меж,
її спинити годі. І ти, Чорнобилю,
Ти теж не маєш меж сьогодні.

Ведучий .

26 квітня! В пам'яті українського народу це день чорнобильського лиха, болю, суму, і забути це й викреслити із нашої пам'яті – неможливо.

Ведучий.

26 квітня!
В ніч із забуття
Йде страшне створіння – атомне дитя.
Суть його безкровна і зіниць нема
І уста безмовні, і душа німа.

Ведучий.

26 квітня!
Люди не проспіть!
Атомне століття раною горить.
Кличе кожне серце стати з злом на боротьбу,
Щоб зустріли внуки вранішню зорю.

Ведучий

Чорнобиль. Це назва невеличкого районного центру, що знаходиться в 130 км від Києва. Заснований ще за часів Київської Русі, стародавній Чорнобиль дав свою гірку назву потужній атомній електростанції, будівництво якої було розпочато в 1971 році. В 1983 році вже працювало 4 енергоблоки цієї електростанції із запланованих шести. Але в історію Чорнобиль увійде назавжди, як місто, що дало назву одній з найбільших в історії людства катастроф.

Ведучий

Для України, для всіх, хто прямо чи побічно причетний до трагедії Чорнобиля та її наслідків, час ніби розділився на дві частини: до 26 квітня 1986 року і після нього. Цим частинам часу в народі вже дано назву – два кольори часу, і тому недаремно пісня, яку ви зараз почуєте, стала символом червоного і чорного кольорів в долі України та її народу.

(Виконується пісня «Два кольори»)

Ведучий. Аварія на Чорнобильській АЕС, смертоносне полум'я зловісної пожежі висвітило кожного, хто там працював і жив, виділило перших із перших. Вони, ризикуючи своїм життям, кинулися до реактора, аби своїми грудьми відвернути трагедію.

Ведучий. Душевні, добрі, сильні, вперті — Змогли стихію подолать.
Комусь прийшлося назавтра вмерти, Комусь — ще довго помирать.

Бій без траншей і без окопів... Він увійшов у пам'ять літ. Спасли чорнобильці Європу. А може, цілий світ.

Ведучий. Біду небачену зуміли

Від долі людства відвести,

А на чорнобильських могилах

Безмовні вирости хрести.

Ведучий.

І знову квітень – радісні світання ,

Де шпак весняну пісню заспівав...

Вшануємо хвилиною мовчання

Тих, хто життя тоді віддав!

Ведучий Загинули від огню радіації: сержант Микола Ващук, сержант Володимир Тищура, старший сержант Микола Тітенко, лейтенант Віктор Кібенко, лейтенант Володимир Правкін. Шестеро, що поклали життя в одну ніч. Вони виконали свій обов'язок до кінця, закрили собою всіх нас. Вічна їм пам'ять .Отож вшануємо їх хвилиною мовчання.

(Хвилина мовчання, биття серця.)

Ведучий. Прошу всіх сісти.

(Звучить пісня «На могилі маїй посадіть молоду яворину» у виконанні І.Гіги).

Читець.

Молитва.

«Мирний атом на послугі людства...»

Зачаївся у нетрях цей звір!

Це- оман,фантом ,словоблудство!

Мирний атом? Не мирний ,не вір!

Хто там каже «загрози немає» ?

Хто там каже «з Чорнобилем – все» ?

Звір не спить , він нагоди чекає...

Не моліться бо не пронесе!

Та за що потерпати повинна,

За які це гріхи й помилки,

Мила ненька, моя Україна,
Що спаплюжили ви навіки!
Бо усе це не схоже на казку
Серед «радіаційних заграєв»,
Марно вірити нам в Божу ласку,
Отаких-бо накоївши справ!
Боже милий, коханий, єдиний,
Нашим душам гріхи відпусти!
Україно моя, Україно! За Чорнобиль...
За все нас прости!

(Молитва за Україну)

Ведучий. В зоні радіоактивного зараження проживають 2,5 млн. громадян. Одні зовсім не виїжджали, а багато повернулись у свої будинки, де зашкалюють дозиметри – доля біженців виявилась страшнішою.

Читець.

Чому крізь ні я знову бачу жінку,
Яка прорвалася крізь усі пости
І при дротах колючих просить:
Синку,
Солдатику до хати допусти!
Я тільки гляну в хату, тільки стану
На той поріг, що вистругав мій брат.
Але на неї, наче із туману,
Крізь сині сльози наплива солдат,
Він сам би рад у дім її пустити,
Але шепоче тужно: “Потерпіть”...
І плаче жінка: що його робити –
Чи їхати назад, чи тут здубіть?..
А над селом радіостанцій щогли,
І зумери тривожні в ніч летять,
А в класах приголомшеної школи
Не тілі діти – воїни сидять...

Ведучий.

Евакуація. Цей термін військового часу, що жив тільки у пам’яті людей, які пізнали лихоліття часів Великої Вітчизняної війни увірвався в наше сьогодення. Його викликав Чорнобильський ураган,

вирвавши людей із обжитих ними місць, відірвавши від коренів, що єднали з рідною землею.

Ведучий. Деяких, вже похилого віку людей, відселених після аварії тягне назад: тільки їм відомими стежками повертаються вони додому.

Після “На Чорнобиль журавлі летіли” Сл. Д. Павличка,

Муз. О.Білаша.

Ведучий.

Світ з посивілим житом
З цвітом і гроном калини,
З вічним дитячим сміхом
Ще на вустах Батьківщини.

Ведучий.

Світ – з лугами, лісами,
З ріками і зорею
З чистими небесами
Над скупаною землею...

Ведучий.

Доля нашої днини після Чорнобильської катастрофи сумна і нелегка, але все дається в порівнянні. Щастя нашої днини в тому, що ми живемо, що ті, що могли ніколи не народяться після 1986 року народились, живуть і вчаться творити прекрасне.

(Учні виконують танок вогню.)

Ведучий. Як багато горя... Воно б'є у наше серце, у свідомість. Страшне чорнобильське лихо і досі продовжується, забираючи все нові й нові жертви.

Ведучий . Але ми віримо, що пісня у лузі ще озветься, і доля сонечком зійде, з'явиться радісна веселка після чистого дощу над тобою, мій загублений краю.

Читець.

У лугах пишається калина,

Біжить по каменю вода.

За руку мати молода

Веде у світ малого сина.

Щебече, мов пташка, дитина,

Цвіте і сяє далина,

Але тривожна і сумна Лежить під небом Україна.

Здається, ніби мирна днина, -

Проте, Чорнобильська біда
Не проминула без сліда.
І гіркота пече полинна.
Передчуття терзають злі;
Повторювать все важче й важче,
Що вічно будуть син і мати,
І будуть люди на землі.

Ведучий .Пролітають роки. Для людей цей край став мертвим, але природа і далі продовжує життя. Вона мовчки страждає за помилки людей. Природа оживає:

Жасмин цвіте, і трави косять,
І сіно пахне і п'янить.
І йдуть дощі, коли не просять,
І з вітром колос гомонить.

Ведучий.Усе живе жадає жити,
Снаги і сили повне вщерть.
І важко, й страшно говорити,
Що над усім чигає смерть.

Ведучий . У пору, коли все пробуджується до життя та любові, коли земля квітує, мов перший раз, ми на мить зупинимось і згадаємо Чорнобиль.. Поміркуємо над сенсом буття, щоб витравити з душ наших Чорнобиль. Назавжди!

Ведучий.

В очах і сум ,і жах , і паросток надії,
І нескінченний страх, що знову вітер віє
З Чорнобиля , і він несе несправну втрату.
Мов пароплав відплив, а ти ідеш по трапу.

Ведучий.

До берега іти – потреби вже немає,
Стрибнути і пливти – тебе не вистачає.
І тільки зойк душі, який не зупинити,
І хвилі штормові ,а ти повинен жити.
(Звучить пісня про Україну.)

Учитель.

Шановні учні та гості нашої зустрічі. Життя – найцінніший Божий дар і жодне наукове відкриття чи економічну доцільність не можна ставити на терези з ним. Президент США Джон Кеннеді, який відстоював угоду про заборону ядерних випробувань в атмосфері, сказав: «...втрата навіть одного людського життя або неправильний розвиток хоча б однієї дитини, яка народиться після нашої смерті, повинні непокоїти всіх нас... Ми мешканці цієї маленької планети. Ми всі дихаємо одним повітрям. І всі ми смертні».